

ber og Cholera (Den Behandling findes i Tidens Nr. 45, Sp. 708). Intet Endringsforslag var stillet, hvisaarsag Loven i dens Heelhed fattes under Forhandling.

Klausen: Jeg har fra Communalbestyrelsen i Helsingør modtaget et Andragende, som jeg har havt den Ære at overlevere til Thinget. Jeg har modtaget det saa seent, efterat nemlig Sagen var ansat til 3die Behandling, at det ikke kunde faae nogen Indslydelse paa nogen Modificering af Lovforslaget, hvad heller ikke vilde kunne ventes, efterat Loven har gjennemgaaet 2den Behandling, uden at nogen Indvending er reist derimod, og alle Punkter ere blevne eenstemmigt vedtagne. Jeg troer imidlertid, at efterat disse Betæneligheder ere reiste, bør de ikke gaae uomtalte hen i Thinget, ligesom jeg antager det for ønskeligt, at Udvalget faaer Leilighed til at imødegaae dem. Jeg skal da først erindre om, at det nævnte Andragende ikke stiller sig mod selve Lovudkastet, ikke bestrider dets Hensigtsmæssighed og Ænskelighed i og for sig, ikke modstiger det Princip, som er opstillet i Motiverne til Udkastet: „at Omsorgen for Handlendes og Søfarendes Interesse gjør det til Pligt snarest muligt at lette de Vaand, som Dvarantainen paabyrder Samfærsele med Udlandet.“ Men det er netop i denne Samfærseles Interesse, at Andragerne gjøre opmærksom paa adskillige Betæneligheder med Hensyn til Betimeligheden af Lovudkastet. Spørgsmaalet er nemlig: om en Dphævelse af Dvarantainen virkelig vil være tjenlig for Samfærsele, saa længe som ikke alene Sverrig strengt overholder Dvarantaineloven, men ogsaa adskillige andre Stater, som ere

nævnte i Andragendet, gjøre det til Betingelse for Afgangen til deres Havne, at der fremlægges Sundhedspas fra vedkommende Consulater eller dansk Dvarantainepas. Udvalget har taget Hensyn til denne Indvending, navnlig hvad angaaer Samfærsele med Sverrig. Det hedder nemlig i Betænkningen: at „de Ulemper, som kunne slyde af Cholera=Dvarantainens Dphævelse, ere fornemmelig, at Danmark, naar næste Gang en Cholera=Epidemie nærmer sig vore Grændser, vil kunne blive erklæret for mistænkt, og, naar den har overskredet vore Grændser, af de svenske Autoriteter vil blive erklæret for smittet“; men der tilføies: „Disse Ulemper opveies imidlertid fuldstændigt af Fordelen ved at hæve den Nødvendighed, som det nuværende System medfører for Danmark, at erklære Sverrig for mistænkt eller smittet, naar Choleraen udbryder der, og denne Nødvendighed har hidtil i det Mindste oftere gjort sig gjældende hos os, end Nødvendigheden for at affordre sig fra Danmark vilde have indtraadt for Sverrig, dersom her ingen Cholera=Dvarantaine havde existeret“. Men der er, foruden de tvende her tænkte Tilfælde, et tredje Tilfælde: at der nemlig hverken er Cholera i Danmark eller Sverrig, men at der er Cholera i andre Lande, og at saaledes andre Landes Skibe kunne landsætte Cholerafyge i danske Havne. Dersom Saadant sandt Sted, da vilde, som i Andragendet er bemærket, Helsingør først og fornemmelig komme til at lide herunder, idet Helsingørs vigtigste Næringskilde maatte befrygtes herved at blive for en stor Deel standset, eftersom Skibsførerne ville have Anledning til at søge deres Forsynelse med Proviant og andre Fornødenheder andre Steder end i Helsingør.